מתני' שאין אפודין לא בעגל ולא בחיה לא

בשחוטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי

ורבי אליעזר מתיר בכלאים מפני שהוא שה

ואוםר בכוי מפני שהוא ספק נתנו לכהן אין

הכהן רשאי לקיימו עד שיפריש שה תחתיו:

גמ' מתני' מני בן בג בג היא דתניא בן בג

בג אומר נאמר כאן ישה ונאמר להלן ישה

מה להְלן פרט לכל השמות הללו אף כאן

פרט לכל השמות הללו אי מה להלן יזכר

תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה

ת"ל תפרה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה

אפי' כל הני נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה

יאיבעי' להו מהו לפדות בבן פקועה אליבא דר'

מאיר לא תיבעי לך דכיון דאר"מ בן פקועה מעון

שחימה שה מעליא הוא אלא כי תבעי לך

אליבא דרבנן ידאמרי שחיטת אמו מטהרתו

כבישרא בדיקולא דמי או דלמא כיון דהשתא

מיהא רהים ואזיל שה קרינא ביה מר זומרא

אמר אין פודין ורב אשי אמר יפודין א"ל רב אשי

למר זומרא מאי דעתיך דילפת מפסח אי מה

להלן יוכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים

ובן שנה תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה

ריבה אפילו בן פקועה נמי א"כ שה שה מאי

אהני ליה איבעיא להו מהו לפרות בנדמה

אליבא דרבי אליעזר לא תיבעי לך השתא

בכלאים פרקיגן בנדמה מיבעיא כי תיבעי לך

אליבא דרבנן בכלאים הוא דלא פרקינן בנדמה

פרקינן או דלמא ל"ש ת"ש יפרה שילדה מין

עז אין פודין הא רחל שילדה מין עז פודין מני

אילימא ר' אליעזר הא בכלאים נמי פרקינן אלא

לאו רבנן היא לא לעולם ר' אליעזר היא גופה

קמ"ל דפרה שילדה מין עז אין פודין לא תימא

זיל אבתריה דידיה והאי עז מעליא הוא אלא

זיל בתר אימיה והאי עגל הוא ת"ש דתני רבה

בר שמואל איזהו כלאים רחל שילדה מין עז

ואביו שה אביו שה כלאים הוא נדמה הוא אלא

איזהו דמי לכלאים דשויוה רבגן כי כלאים רחל

שילדה מין עז ואביו שה למאי אי לקדשים

מהיכא דממעט כלאים מהתם ממעט נדמה

דתניא ישור או כשבי פרט לכלאים יו עז

פרט לנדמה מ אי לבכור יאך בכור שור אמִר

מא א מיי׳ פי״ב מהל׳ בכורים הל"ח סמג עשין קמה קמו טוש"ע י"ד סי שכא סעי ב: סב ב מיי פ"ה מהלי מאכלות אסורות הלי יד טוש"ע י"ד מי יג סעי ב:

סג ג מיי׳ פי״ב מהלי בכורים הלכה ט טוש״ע י״ד סימן שכא סעיף ד: שכח סעיף ד. סד ד מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף

ה ומיי' פ"ב מהל' בכורות הל"ו

תורה אור השלם

1. וכל פטר חמר תפדה בשה וּאָרָל פָּטָר וְוֹמּר וּוְשְּרָּה בְּשָּׁר וְאִם לֹא תִפְּדֶּה וְעַרְפְּתוֹ וְכֹל בְּכוֹר אָדָם בְּבָנֶיךְ תִפְּדָּה:

שמות יג יג .2 שה תמים זכר בו שנה יהיה 2. שַה נְשָּה זְנְהַ בָּן שְּהָה זְנְהָּה לָכֶם מִן הַבְּבָשׁים וּמִן הָעוּים תִּקְּחוּ: שמות יב ה 3. שור או בָשָׁב או עו בִּי יְוְלָד וְהָיָה שָׁבְעַת יָמִים תָּחַת אַמּוֹ וְנְהֵי שְׁבָּעוֹ נְאֵים נְעָוּת אֲמּה לְקָרְכּוֹ אָשָׁה לְיָי. ויְרָלְאָה יַרְצָה לְקָרְכּוֹ אָשָׁה לְיִי. וייקרא ככ כו 1. אַרְ בְּבוֹר שׁוֹר אוֹ בְּבוֹר כָּשֶׁב אוֹ בְּבוֹר עַז לֹא תִפְּדָה לְדֶשׁ הָם אֶת דְּנְם תִּוֹרְק עַל הִמְּוְבַח וְאָת הַלְבָם תָּקְטִיר אִשָּׁה לְרִיתְ נִיחֹהְ הַלְבָם תָקְטִיר אִשָּׁה לְרִיתְ נִיחֹה במדבר יח יז

יַבְּיבֶר בְּיבֶר בּיבְּאן בּלּ 5. וְבָל מָעָשֵׁר בָּקָר וְצֹאן בּל אֲשֶׁר יַעֲבר תַּחַת הַשְּׁבָּט הָצָשִׁירִי יִהְיָּה לָּדֶשׁ לִיִּיִּ: ויקרא כז לב הקעברת בל פטר החם ליי יָבְל פֶּטֶר שֶׁגֶר בְּהַמָּה אֲשֶׁר יְדְיָה לְךְּ הַזְּבָרִים לַיְיֵ: שמות יג יב שמות יג יב

ַרַק בְּכֶל אַוּת נַפְשְׁךּ תִּזְבַּח רַק בְּכֶל אַוּת נַפְשְׁךּ תִּזְבַּח וְאָבַלְּתָּ בְשָּׁר בְּבַרְבַּת יְיְ אֶלֹהֶיף אֲשֶׁר נְתַן לְּךְּ בְּבָל שְׁאָרִיף הַשְּׁמֵא וְהַשְּׁהוֹר יֹאְבַלְנוּ בְּצְבִי וְבָאָיָל: דברים יב טו

רבינו גרשום ולא בטריפה. כגון שנחתכו רגליו מן הארכובה ולמעלה: ולא בכלאים. בשה הבא מעז ומרחל: ולא בכוי. הבא מן התיש ומן הצביה: ור' אלעזר מתיר בכלאים מפני שהוא שה. שאביו ואמו מין בהמה: נתנו שאביו ואמו מין בהמה: נתנו לכהן. הפטר חמור: אין הכהן רשאי לקיימו. שלא יערפנו עד שיפריש הכהן שה תחתיו והוא שלו מפני גזרת הכתוב ואם שלו מפני גורות הכומוב ואם לא תפדה וערפתו: נאמר כאן שה. תפדה בשה ונאמר להלן בפסח שה תמים זכר בן שנה: מה להלן פרט לכל השמות הללו. משום דפסח קדשים הוא י ואמרינן גבי קדשים שור או כשב (לרבות) פרט לכלאים או ליוצא דופן: אף כאן. בהאי תפדה בשה פרט לכל השמות הללו: בז פקועה. שה חי שנמצא בכטן בהמה שחוטה: כבישרא בכטן בהמה שחוטה: כבישרא בדיקולא דמי. וכשחוט הוא ואין פודין בו: דילפת שה שה מפסח בפסח אמרינן פרט ליוצא דופן . והיינו בן פקועה ומשום הכי אין פודין. אי מה להלן זכר כר׳: בנדמה. היינו שאביו איל ואמו רחל אלא שדומה למין אחר: בנדמה מיבעיא. שהרי אביו ואמו מין אחד: האי פרה שילדה מין עז אין פודין דאמרינן עגל הוא. הא רחל שילדה מאיל מין עז פודין בו. וש״מ דאית ליה דפודין בנדמה (b) מיבעיא: אמר לך רבי אלעזר מי קתני בבריית׳ רחל שילדה מין עז הא לא קתני לה בהדיא אלא למידק מיניה הכי לרבי אלעזר אע"ג דאיכא למידק הכי הא לא איצטריך לאשמועינן דכיון דבכלאים פודין כ״ש בנדמה אלא האי גופיה ברייתא

הוא מעורב ברוב א אלא כשהאחד נוטה ללד חיוב או ללד פטור יותר מחבירו קרי ליה חיוב על פטור ועוד דכי משני קסבר אין קנין אבתר דקנה מן הממורח מן העובד כוכבים דרוב עמי הארץ מעשרים הן יולא שייך אלא אחר מירוח ואין לתמוה טלאחר סוגיא דמנחות מנא שלן . להש"ם דפליגי במירוח העובד כוכבים

פוטר דלמא ביש קנין ואין קנין פליגי י"ל א"כ קשה דר"מי דמדקאמר ר"מ חורמין משל כל על של כל א״כ קסבר אין קנין ובפ"ק דע"ו (דף כא.) דאמרי׳ יש קנין גבי אין משכירין להם שדות משום דמפקע להו ממעשר והא דמוקי ט ירושלמי ביש קנין ואין קנין לטעם דלא מפרש טעמא דמתניתין דע"ז משום הפקעת מעשר ועוד יש לדקדק מרבי יהודה דאמר במנחות (דף סו:) תורמין משל כל על של כל ופ׳ פ׳ המקבל (ב"מ דף קה.) קסבר יש קנין לפירוש ר"ת בההיא דהמקבל שדה אבותיו מן העובד כוכבים וההיא דע"ז יש 6 לפרש הפקעה בע"א: רבי אליעזר מתיר בכלאים. ר׳ אלעזר גרסינו ולא גרסינן רבי אליעזר וכן מוכח במרובה (ב"ק דף עת.) דאמר ר' אלעזר ^{זו} דמתיר בכלאים ש מפני שהוא שה דאינו אלא להוציא כלאים למאי הלכתא ומשני לטמא שנולד מן הטהור ועיבורו מן הטמא ודלא כר׳ יהושע דאי כר׳ יהושע משה כבשים ושה עזים נפקא וכל שכן דלא כר׳ אליעזר דשרי לעיל בפירקין אלמא דרבי אליעזר פליג על רבי אלמא אלעזר ור׳ אליעזר בר פלוגתיה דרבי יהושע: קא משמע לן תחת תחת י) משלמים גמר. וא״ת למה לי בבכור עד שיהא הוא שור ובכורו שור נילף העברה העברה ממעשר וי"ל משום דכתיב אך לחייב מקצת סימנין דומין לאמו לכך נריך למעט נדמה בהאי קרא דנשמע מינה אמאי קאי אך ומיהו לההוא תנא דממעט לעיל נדמה מפטר חמור תרי זמני וגלי לן בקדושת דמים וה"ה לקדושת הגוף לפי טעם זה לא הוה מלי למדרש מקלת סימנים מאך ושמא נפקא ליה מקרא אחרינא: מה צבי ואיל אין פודין וכו'. עוד יש דרשא בפ׳ שני (לקמן דף טו.) מלבי

ואיל דפטר להו ממתנות ואי לאו מיעוטא דקרא הוה שרי חלבו ופטר להו מאותו ואת בנו וא"ת ש היכי עבדינן כל הנך דרשות דפרק כל פסולי (לקמן דף לג.) אמר תלתא לבי ואיל כתיבי ומייתי כל חד למילתיה ולא דרשינן

מינייהו הך דרשות כללם: ודאי

רחמנאי העד שיהא הוא שור ובכורו שור (6) אלא למעשר זתחת תחת מקרשים גמר אלא לפמר חמור לא לעולם למעשר וכגון שיש בו מקצת סימנין מהו דתימא יהעברה העברה מבכור גמר קמ"ל תחת תחת מקדשים גמר איבעיא להו מהו לפדות בפסולי המוקדשין אליבא דר"ש לא תיבעי לך כיון דאמר מותר בהנאה חולין הוא כי תיבעי לך אליבא דרבי יהודה ראמר אסור בהנאה מאי כיון ראסור בהנאה אין איסור חל על איסור או דלמא כיון דלא תפים פדיונו אפקועי איסורא בעלמא הוא אמר רב מרי בריה דרב כהגא מי זומר מאי דכתיב בהו יכצבי וכאיל מה צבי ואיל אין פודין אף פסולי המוקדשין אין פודין השתא דאתית להכי

אית בה קדושה אפי׳ לאחר פדיון דאסירי בגיוה ועבודה ה: דלא ספים פדיונו. שהשה הניתן תחתיו אין בו משום קדושה: לבי ואיל. כתיב בפסולי המוקדשין דכתיב (דברים יב) רק בכל אות נפשך וגו' ובפסולי המוקדשין מדבר [ספרי ראה יב טו]:

מוקר על היי הוא הופיה בריתא. לכל (נשפר למוס כ טון).

גופה אצטריך לאשמועי דפרה לאשמועי דפרה של גופה אצטריך לאשמועי דפרה שילדה מין עז אין פודין אותו:
שילדה מין עז אין פודין אותו:
לא תימא. דעז מעליא הוא ופודין בו אלא זיל בתר אימיה ועגל הוא ולא איירי בנדמה אלא בהאי גופא: אי זה כלאים רחל וכני
הכי תריץ ליה איזהו דומה לכלאים דאע"ג דלאו כלאים הוא דשווייה רבנן לאיסוריה ככלאים היינו רחל שילדה כמין עז דהאי
לאו כלאים הוא אלא נדמה ואפילו הכי אסור ככלאים: ולמאי. קאמר דאסור ככלאים אי לקדשים לובחים מאי קמ"ל דתני רבה בר שמואל (אי לקדשים דמסי) הא לא איצטריך לאשמועינן דמהיכא דמההוא קרא דממעט לכלאים מקדשים מהתם מה אקבר יהוד בר בר שמואל (אי לקדשים דמסי) הא לא איצטריך לאשמועינן דמהיכא דמההוא קרא דממעט לכלאים מקדשים מהתם מני אימעוט נדמה מקדשים דתניא שור או כשב וכו': ואי משום למעוטי נדמה מחת תחת מקדשים גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט הוא שור ובכורו שור פרט לנדמה: ואי למעוטי ממעשר בהמה תחת תחת מקדשים גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בקדשים תחת אמו מה התם פרט לנדמה אף במעשר נמי אלא לאו לפטר חמור איצטריך לאשמועינן דהא דתני רבה בר שמואל דאין פודין בנדמה ותפשוט מהכא: לא לעולם. לא תפשוט ולמעשר איצטריך למעוטי וכגון דיש בו מקצת סימן דומים לאמו: מהו דתימא. העברה העברה מבכור גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בככור והעברת כל פטר רחם אמוז מהו דומים. הגבוה הצבוה מבכוז גמו כמוב במעשו כל אשו יצבה וחות השבט כונה בבכוז האכבות כל עסו רחום מה גבי בכור אמרען כי יש בו מקצת סימנין דומין לאמו חייב בבכורה אף במעשר נמי נימא דכי יש במקצת סימנין דליחיים במעשר: קמיל. דתני רבה בר שמואל דלא משום דתחת תחת מקדשים גמר: האכתי לא ידעינן אי פודין אי לא פודין: פסולי המוקדשין. כגון בעל מום שנפדו כיון דאמר פטר חמור מותר בהנאה קודם פדייה חולין הוא שמותר בהנאה כחולין. ופרקינן בבהמה פסולי המוקדשין וכיון דמותר בהנאה אין כאן איסור חל על איסור דפטולי המוקדשין יש כאן איטור דמום בדאמר בבהמה פסולי המוקדשין וכיון דמותר בהנאה אין כאן איסור חל על איטור דפטולי המוקדשין יש כאן איטור הלי בפרק דלקמן תזבח ולא גיזה בשר ולא חלב דהיינו עבודה חולב: אלא כי תיבעי לך אליבא דרבי יהודה וכו'. אין איסור פטר בפוק דקפן תובוד לא ביוד בשר ללא ותכד והיים עבודה ותכביד אל כי תכביל כך אליבה דרב מחדה במוך לא מקום מסו חמור דאטור בהנאה [חל] על איטור פטולי המוקרשים דאטור בגיזה ובעבודה הילכך אין פודין: או דילמא. כיון דלא אלים קרושת פטר חמור למיתפס פדינונ שיהא אטור בהנאה. והאי דחייבא דחמנא למיפרקיה אפקועי איטורין בעלמא הוא כדי שיהא ניתר פטר חמור בהנאה ולא שתהא חלה קדושתו על פדיונו. הכי נמי אין איטורו חלה כלל על איטורי פטולי המוקדשים ואין [כאן] איטור חל על איטור ופודין בבהמה פסולי המוקדשין: ומי זוטר מאי דכתיב בהו. בפטולי המוקדשין בשעריך תאכלנו הטמא והטהור יחדיו כצבי וכאיל והאי הטמא היינו בעל מום. מה צבי ואיל אין פודין בו כדתנן אין פודין לא בחיה: השתא דאתית להכי

בותבר' לא בחיה. לבי ואיל: ולא בשחוטה. ואפי כם שה שחוט: טריפה. (ג) שנחתכו רגליה מן הארכובה ולמעלה: כלאים. חייש הבא על הרחל: כוי. ספק חיה ספק בהמה: מפני שהוא שה. דבין רחל ובין שעז קרויין שה: נסנו לכהן. הפטר חמור (ו): נכז' להלן. בפסח: לכל השמות.

> שבמשנתנו. הפסח אינו בא עגל וחיה דכתיב (שמות יב) שה מן הכבשים ומן העזים ולא שחוט דבעינן שחיטה לשם פסח וכלאים נמי לא דכלאים אין קריבין לגבי מזבח כדקתני לקמן שור וכשב פרט לכלאים: בן פקועה. שנמנא חי בבהמה שחוטה: פלוגתא דר"מ ורבנן בפ' בהמה המקשה (חולין דף עד.): בדיקולת. קלחת. כלומר כשחוטה דמי ואין פודין בשחוטה: או דלמא כו'. וכל הנך אין פודין דאמר במתניתין שלא בשויין קאמרינן דאי בשויין אפי׳ בשלקי שרי: בן פקועה פסול לפסח דאינו קרב למזבח דתניא בפ׳ שני דשחיטת חולין (דף לח:) כי יולדם פרט ליולא דופן: שה מאי אהני ליה. ומסתברא למעוטי בן פקועה דכשחוט דמי ולא שה הוא ותפדה מרבי׳ בעל מום ונקבה ובן שתי שנים דשה נינהו: בכלחים. דתרי מיני הוא פרקינן דקתני במתניתין ר"א מתיר בכלחים: פרה שילדה מין עו חין פודין. דעגל הוא: בכלאים (ה) פרקינן. וכ"ש בנדמה ול"ל למיתנייה: היא גופה אילטריכא ליה. ולא משום ש דוקיא אתא: כלאים הוא. בתמיה. הא נדמה הוא: למאי. קאמר דשוייה רבנן לנדמה כי כלאים: אי לקדשים. שלא יקרב לגבי מזבח ל"ל למתלייה לנדמה בכלאים כי היכי דפשיטא לן בכלאים פשיטה לן בנדמה: אי לבכורה. לאשמועי׳ דלא קדוש בבכורה י) ככלאים פשיטא דאך בכור שור כתיב ובהדיא אימעוט: אי. למעט ממעשר דכי היכי דכלאים לא מעשרין אף נדמה לא: פשיטא תרווייהו מחד קרא נפקי תחת תחת כתיב הכא תחת השבט וויהרא כזו וכתיב בקדשים תחת אמו [שם כב] מה התם נדמה וכלאים לא כדממעטינן לעיל אף מעשר כלאים ונדמה לא: לפטר חמור. דלא פרקינן ביה פטר חמור כי כלאים: מקלת סימנים. דאמו: העברה העברה. כתיב הכא ושם כזן יעבור תחת השבט וכתיב בבכור נשמות יגן והעברת פטר רחם מה בבכורה חייב כדאמרן ואם יש בו מקלת סימנין חייב אף מעשר נמי ליהוי חייב: קמ"ל. דדין כלאים אית ליה דתחת תחת גמר מקדשים כי היכי דלמובח לא קרב כדאמר בריש פירקין (דף ג:) מום קבוע הוא לישחט עליו במעשר נמי לא הדוש: פסולי המוקדשין. שנפדו ויולאין לחולין: כיון דחמרי. פטר חמור מותר בהנחה קודם פדיון חולין הוא הפטר חמור ויכול לפדותו בה דליכא למימר איסור חל על איסור: אין איסור. פטר חמור חל על איסור דבהמת פסולי המוקדשין

מט: ע"ש ב"ק עח., הומח מטו ע"ש ב"ק עח,
 [שמוח יב כחיב ממים זכר בן שנה], ג) [חולין עד:], ד) [בקרא ממים זכר בן שנה], ד) [לקמן יו. מזי מולין לח: נדה מא. ב"ק עו:, ו) ולעיל ה: וש"כן, ו) מייש. ל"ה, ו (נעני ה: וש"קו, ז) מיים. כ"ק, ח) (ויקרא כבן, ט) דיוקא. ז) דיוקא. י) בכלאים. צ"ק, כ' (לעיל טיב) ל) לאחר סוגיא. צ"ק, מ' נ"א ליה, נ' נ"א דר"מ אדר"מ, ש) (מנחות סובן, ע' בירושלמי כר' ואין קנין סובן, ע' בירושלמי כר' ואין קנין לטעמיה דלא. פניגי נטעמיה דנח. כיק, ב) השואל. ז'יק, ל) מפרשין. ז'יק, ק) בכלאים שה דאינו אלא להוגיא. ז'יק, ר) נ'יא מקדשים. ז'יק, ש) הכא עבדי כין ובפ' כל כר, ז'יק, ש) הכא עבדי כין ובפ' כל כר, ז'יק, ק) וועי׳ היטב תוס׳ להמן טו. ד״ה מה וכו״ו.

הגהות הב"ח

 (h) גמ' וככורו שור אי למעשר:
 (c) רש"י ד"ה ולא וכוי בשה:
 (d) ד"ה טרפה כגון שנחכנו:
 (T) ד"ה נתנו וכוי חמור עצמו הס"ד:
 (פ) ד"ה כלאים במי פרהינו:

מוסף רש"י

אין פודין. פטר חמור, לא בעגל ולא בחיה. דשה כתיכ בעגל דלא בורה. לשט כמיל (יומא ממי). לא בשחוטה. בשה שחוטה דלחו שה קרינה בה (ב"ק עח.). ולא בכלאים. משני מיני בהמות (שם) או: דעו ורחל ואע"ג דמשני לדדיו הוא שה ויוחא שם). בכוי. מבהמה וחיה (ב"ק שם) דמייש ולביה (יומא שם). מהו לפדות. פטר חמור, בבן פקועה. בשה כן ט' (נ"ל כן ה") חי הנמלא בבהמה שנשחטה, ובפחות משוויו קמיבעיה ליה, דלה בשוויו קי"ל דלפילו בשלקי מפרקינן (חודין עד:). כבישרא בדיקולא דמי. ומנן אין פודין נשחוטה (שם). דילפת מפסח ופסח בכן פקועה פסול, דקי"ל נקדשים כי יולד פרט ליולא דופן (שם). מאי אהני ליה. ומסתכרא הוא וכי מרבי בעל מום ונקבה הא מרני (שם). פרט לכלאים. קם מוכבי (שה). פרט קבלאים. מן העז ומן הכבש (נדה מא.) בן רמל ומיש שפסול לקרבן, ומריבוים דחו דריש ליה (חודין לח). פרט לגדמה. עו שילדה ממיש כמוחה ובנה דומה לרמל ממיש כמוחה ובנה דומה לרמל ממים במתמה וכנה דותה נדמנ (שם) דאינו דותה לא לאמיו ולא לאמו, שבא מאיל ורחל דותה לעו (ב־ק עום) או: אביו ואמו מן העו והוא כבן (נדה מא.). אך בכור שור כו'. מדמני למיכתב אך בכור שור כו'. מדמני למיכתב אך . שור כשב ועז, דהא עניינא בבכוי שת כשב ישן, יהיו עליימו נכלות קמישחעי, דכחיב לעיל מיניה כל פטר רחם וגר' ונקט בכולהו בכור, ש"מ עד שיהא הבכור כאמו ולא יהא דומה לאחר (דעיד ה:).

שימה מקובצת

לן אין הכהן רשאי לקיימו אלא רשאי לעורפו עד שיפריש שה תחתיו דנחשדו כהנים וכו׳ אין לכהן בגוף פטר של ישראל שום היתר לר׳ יהודה דאסור בהנאה כהן בגוף פטר של ישראל שום היתר לר' יהודה דאסור בהנאה ילר"ש שעובר כל שעה שאינו פודהו כמו ישראל. תוס׳ חיצוניות: נן או עז פרט לנדמה. ורצוניות: כן או עד פרט לבדמה. וא"ת תיפוק ליה דהוי מומא כדמשמע לעיל וו"ל דאצטריך לתמורה ואע"ג דחיילה על בעלת מום קבוע וא"ת ל"ל קרא תיפוק ליה דנילף בקדשים מבכור מג"ש דתחת תחת ויש לומרו האצטריך היכא דמקצת סימנים דומה לאמו דאז מחייב בבכורה וא"ת ולשתוק מאו למעט כלאים ושמעינן ליה מתחת תחת מבכור ובכור ידעינן מכ״ש מנדמה או מבנין אב דרבא וי״ל דאי לא הוה כתיב אלא חד או הו״א דאתא לרבות

נדמה כמו או דכתיב גבי טביחה ומכירה (דהוה משמע) [כדמשמע] בפ׳ מרובה (דף עו) וא״ת ולשתוק מתרי או דכתיבי ומשור וכשב ועז ממעטינן כלאים ונדמה מתחת תחת דבכור וי"ל דאצטריך חד או למעט נדמה אף מקצת סימנים דומה לאמו הרברנין גבי בכור ומדאצטריך למכתב מיהא חד או איצטריך למכתב אידך דלא נדרוש או לרבות כדמשמע בפרק מרובה וא"ת ולשתוק מבכור שור וכשב ושמעינן דנדמה לכווב מיהא זוא זו איצטריך מכווב אירך דיא נודרש או לדבות כומשמע בפוק מרובה ואית ולשחוק מבכוד שור וכשב ושמעים ודמ לא קדיש מג"ש דתחת מחת מקדשים ויי"ל כיון דאצטריך למכתב אך לרבות מקצת סימנין דומה לאמו כתב נמי בכור שור וכשב דאך לחודיה לא מצי למכתב. תוס דשצוניות: מ אי לבכור אך בכור וכר ובכורו שור ותו לא איכפת לן אי הוי כלאים או לא ותימה להרימ מאיוורא דבפרק מרובה משמע דפשוט הוא למעט נדמה מבכור דקאמר אי לבכור תחת תחת יליף מקדשים אי נמי נדמה ממעט ליה כלאים מיבעיא לכ"נ לפרש דאך בכור אמר רחמנא וא"כ פשוט לו למעט נדמה בכור מכלאים והיאך תלי נדמה בכלאים דקאמר שהוא ככלאים. מיבניא לכינ לפוש דאך בכור אמר החמנא אי"כ פשוט לו למעט נדמה בכור מכלאים והיאך תפי ולמהם בכלאים להצמר שהוא ככלאים. תוס "ארצוניתי, זן אטריית והבנדה להמנה א"כ הען מדינו אור למהם פדינו שהיה מדינו אסור בהנאה והא דחייבת רחמנא למפרקיה אפקוני לאיסורא בעלמא הוא כדי להתיר הפטר חמור בהנאה ולא שתהיה קדושתו חלה על פדינונ הכר: מה נאן איסור מול על איסור פול בי מולי המקדשין דלא תפיס פדינונ וכר: מן אלא שהאחד נוטה לצד חיוב או לצד פטור יותר מחבירו דפטר מטעם לקוח אפ" לפ" ר"ת ועוד מאי דקאמ שהיה לוקה מן העובר כוכבים אז קרי ליה חיוב על הכטור או הפטור על החיוב וכר: זן לא שיין אלא אחר מיורו וההיא דפרק השוכר את הפעלים דרייש בכנשן שבעך מה נוסף את האול ופטור אף פועל הבית בנעם ונוסה לחצר או לכית דבעל הבית בכעה ונוסה נוסה לחצר או לבית דבעל הבית וויוני בשום היה היהו ליה היהו ליה מהיהו בית היהו ליה היהו ליה היהו ליה היהו ליה היהו ליהו היהו להיה היהו ליהו היהו לא היהו ליהו היהו להיה ליהו היהו ליהו היהו להיהו להיהו להיהו להיהו להיהו להיהו להיהו ליהו היהו להיהו ל עיניו בתאנה ולוקח עיניו במקחו ופריך ולוקח מדאורייתא מי מיחייב והתניא וכו׳ ומאי קשיא הא קודם מירוח מיירי דקא קני לה בעודה יעני בומנה הלוקה עיני במקוח ופריך הלקה מדאריות מי מיחייב ההוניא וכרי המי קשיא הא קרם מירוח מיירי דקא קני לה בטרה מחוברת בתאנה העוד דעיל קודם מירוח איריד הרא אין פועל אוכל בדבר שנגמרה מלאכתו למעשר כדתנן התם והריב"ם מפרש איפט מר"ת דלוקה קודם מירוח פטור אבל אם נתמרת ביר מוכר דחל עליו חיוב מששר תו לא מיפטר בלקיתה והף דשמעתון יש ליישב כדפי ויש לתמוה וכרי: 1) ר"א מתיר בכלאים וכרי: 1) אלמא דר"א פליג על ר" אליעזר בר פלוגתיה דר"י ומיהו נראה דדוקא קאמר דלא כר" יהושע אבל לר"א ניתא דלרבי יהושע דאסר לית באכילה משה כשבים לא אצטריך בנין אב דרבא לומר שאין פודין בו אבל לר"א רשרי באכילה אינטריך שה דרבא לומה שאין סודין דילפינן משה דפסח אנ״ג דלר״א שרי לפדות בשאר כלאים מפני שהוא שה ולא ילפינן ליה משה דפסח אלא מובינן ליה מתפדה תפדה הימ בכלאים דכולו טהור אבל בכלאים כי הכא שנולד מן הטהור ועבורו מן הטמא אע״ג דשרי באכילה ילפינן משה דפסח ולא מרבינן ליה מתפדה דלענין פסח אפי׳ היה כולו דומה אמו לגמרי לא הוה מתכשר דכלאים גמור הוא וזה שנולד מן הטהור [ועיבורו מן הטמא] ככלאים דכבש ועז. כ״מ בתוס׳ כ״י: